

Sygn. akt I NO 20/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Demendecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Janusz Niczyporuk

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie z odwołania Z.A.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2018 z dnia 16 października 2018 r.
w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o
powołanie do pełnienia urzędu na sześć wolnych stanowisk sędziego sądu
okręgowego w Sądzie Okręgowym w O., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018
r., poz. 292,

z udziałem M. K., M. M., R.R., A. S., K.T., T. W.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 30 lipca 2019 r.

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą Nr (...)/2018 z dnia 16 października
2018 r. działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r.
o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 84, dalej
u.KRS), postanowiła:

1. przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie Pani M. K., Pani M. M., Pana R. R., Pana A. S., Pana K. T., Pana T. W. do pełnienia urzędu na sześć stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w O.;

2. nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Pani Z.K.A., Pana H. F., Pana T. H., Pani A.E.L., Pani E. M., Pana P. S., Pana J. S. do pełnienia urzędu na sześć stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w O..

Na sześć wolnych stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w O., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r. pod poz. 292, zgłosili się:

- Pani Z. A. - sędzia Sądu Rejonowego w O.,
- Pan H. F. - sędzia Sądu Rejonowego w O.,
- Pan T. H. - sędzia Sądu Rejonowego w O.,
- Pani M. K. - sędzia Sądu Rejonowego w S.,
- Pani A. L. - sędzia Sądu Rejonowego w O.,
- Pani M. M. - sędzia Sądu Rejonowego w O.,
- Pani E. M. - sędzia Sądu Rejonowego w O.,
- Pan R. R. - sędzia Sądu Rejonowego w O.,
- Pan P. S. - sędzia Sądu Rejonowego w O.,
- Pan J. S. - sędzia Sądu Rejonowego w O.,
- Pan A. S. - sędzia Sądu Rejonowego w O.,
- Pan K. T. - sędzia Sądu Rejonowego w O. oraz
- Pan T. W. - sędzia Sądu Rejonowego w N.

W związku z cofnięciem zgłoszenia przez Pana M. B. Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr (...)/2018 z dnia 24 lipca 2018 r. umorzyła postępowanie wszczęte w sprawie z jego zgłoszenia.

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia Przewodniczący KRS wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Na posiedzeniu w dniu 15 października 2018 r. zespół członków KRS zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, które przeanalizował, uznał je za wystarczające, przeprowadził naradę i postanowił rekomendować KRS przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie na sześć wolnych stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w O.: Pani M. K., Pani M. M., Pani E. M., Pana R. R., Pana P. S., Pana J. S. oraz Pana A. S.

Za rekomendowaniem tych kandydatów, według zespołu, przemawiało ich doświadczenie zawodowe i zdobyta wiedza, świadczące o tym, że legitymują się łącznie także najwyższymi, w ramach niniejszego konkursu, kwalifikacjami do powołania na stanowisko sędziego sądu okręgowego. Pan P. S., Pan J. S., Pan A. S., Pani E. M. oraz Pan R. R. uzyskali także pozytywne opinie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i wysokie poparcie Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...). Zespół podkreślił, że Pani M. K. uzyskała poparcie środowiska sędziowskiego, legitymuje się długim stażem pracy orzeczniczej, została dobrze oceniona w sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania ocenie kwalifikacji, podkreślającej m.in. doskonałe osiągnięcia w zakresie sprawności postępowania. Zespół zwrócił uwagę na uzyskanie stopnia naukowego doktora nauk prawnych i pozytywną ocenę kwalifikacji Pani M. M. i mimo to uzyskanie negatywnej oceny Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i najniższego wyniku głosowania w trakcie posiedzenia Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...). Zdaniem zespołu ocena środowiska sędziowskiego nie znajduje oparcia w zgromadzonym materiale dotyczącym tej kandydatki.

Odnosnie do Pana H. F. - wysoko ocenionego przez Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...) - zespół wskazał na niską stabilność orzecznictwa (poniżej średniej wydziału), a mimo to uzyskanie wysokiej oceny kwalifikacji. Pozostali nierekomendowani kandydaci nie wyróżniali się w ocenie zespołu łącznym spełnieniem kryteriów ustawowych, stosowanych przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie, w stopniu wystarczająco wysokim, aby proponować przedstawienie ich do powołania na stanowisko sędziowskie w ramach niniejszego postępowania konkursowego. Jednocześnie zespół wskazał, że kandydaci negatywnie zaopiniowani także spełniają kryteria powołania na

stanowisko sędziego sądu okręgowego, jednak - z uwagi na fakt pozostawiania do obsadzenia ograniczonej liczby stanowisk - Radzie rekomenduje jedynie siedem osób.

Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że kandydaci biorący udział w konkursie spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 64 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 23 ze zm., dalej p.u.s.p.).

Dokonując oceny kandydatów, Rada kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS i uwzględniła oceny kwalifikacji kandydatów, ich doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, oceny ze studiów i z egzaminu zawodowego oraz uzyskane poparcie środowiska sędziowskiego.

W dalszej części uchwały opisano szczegółowo wykształcenie, dotychczasowy przebieg kariery zawodowej oraz osiągnięcia ww. kandydatów.

Rada stwierdziła, że po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy Prezydentowi RP zostanie przedstawiony wniosek o powołanie Pani M. K., Pani M. M., Pana R. R., Pana A. S., Pana K. T., Pana T. W. Przy podejmowaniu decyzji Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się ocenami kwalifikacji oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów. Krajowa Rada Sądownictwa wzięła również pod uwagę oceny uzyskane przez kandydatów na dyplomach ukończenia wyższych studiów prawniczych oraz z egzaminów zawodowych. Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła także poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) oraz Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...).

Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) na posiedzeniu w dniu 15 czerwca 2018 r. zaopiniowało jednogłośnie pozytywnie: Panią Z. A., Pana H. F., Pana T. H., Panią M. K., Panią A. L., Panią E. M., Pana R. R., Pana P. S., Pana J. S., Pana A. S., Pana K. T. oraz Pana T. W., a jednogłośnie negatywnie Panią M. M.

Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...) na posiedzeniu w dniu 21 czerwca 2018 r. oddało na: Panią Z. A. 64 głosy „za” oraz 9 głosów „przeciw”, przy 7 głosach „wstrzymujących się”; Pana H. F. 53 głosy „za” oraz 22 głosy „przeciw”, przy 11 głosach „wstrzymujących się”; Pana T. H. 41 głosów „za” oraz 27 głosów „przeciw”, przy 20 głosach „wstrzymujących się”; Panią M. K. 35 głosów „za” oraz 23 głosy „przeciw”, przy 29 głosach „wstrzymujących się”; Panią A. L. 44 głosy

„za” oraz 20 głosów „przeciw”, przy 19 głosach „wstrzymujących się”; Panią M. M. 12 głosów „za” oraz 54 głosy „przeciw”, przy 18 głosach „wstrzymujących się”; Panią E. M. 52 głosy „za” oraz 17 głosów „przeciw”, przy 16 głosach „wstrzymujących się”; Pana R. R. 62 głosy „za” oraz 12 głosów „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się”; Pana P. S. 53 głosy „za” oraz 20 głosów „przeciw”, przy 14 głosach „wstrzymujących się”; Pana J. S. 66 głosów „za” oraz 12 głosów „przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się”; Pana A. S. 43 głosy „za” oraz 23 głosy „przeciw”, przy 18 głosach „wstrzymujących się”; Pana K. T. 35 głosów „za” oraz 21 głosów „przeciw”, przy 28 głosach „wstrzymujących się” a na Pana T. W. 38 głosów „za” oraz 26 głosów „przeciw”, przy 21 głosach „wstrzymujących się”.

Wprawdzie Pani M. M. otrzymała negatywną opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) oraz najniższe poparcie Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji (...), jednakże - w ocenie Rady - w obliczu zdobytego przez nią bogatego doświadczenia zawodowego, uzyskanego stopnia doktora nauk prawnych oraz stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych, nie było to kryterium decydujące w niniejszym postępowaniu i ocena środowiska sędziowskiego nie znajduje oparcia w zgromadzonym materiale dotyczącym tej kandydatki.

O przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej Pani M. K., Pani M. M., Pana R. R., Pana A. S., Pana K. T. oraz Pana T. W. zadecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności zdobyte przez nich doświadczenie zawodowe w pracy orzeczniczej, oceny kwalifikacyjne, a także opinie przełożonych.

Pozostali kandydaci legitymują się wprawdzie wysokimi kwalifikacjami merytorycznymi, jednak, w ocenie Krajowej Rady Sądownictwa, w świetle wszystkich ustawowych kryteriów wyboru, ocenionych łącznie, w niniejszym postępowaniu nominacyjnym lepszymi kandydatami okazali się: Pani M. K., Pani M. M., Pan R. R., Pan A. S., Pan K. T. oraz Pan T. W.

W trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 16 października 2018 r. na:

- Panią Z. A. nie oddano głosów „za”, oddając 1 głos „przeciw”, 11 głosów „wstrzymujących się”, przy 3 głosach „nieważnych”, w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,
- Pana H. F. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, oddając 12 głosów

„wstrzymujących się”, przy 3 głosach „nieważnych”, w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Pana T. I. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, oddając 12 głosów „wstrzymujących się”, przy 3 głosach „nieważnych”, w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Panią M. K. oddano 15 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw” ani „wstrzymujących się” i „nieważnych”, w rezultacie czego uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,

- Panią A. L. nie oddano głosów „za” ani „przeciw”, oddając 12 głosów „wstrzymujących się”, przy 3 głosach „nieważnych”, w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Panią M. M. oddano 14 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 1 głosie „wstrzymującym się” i braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego uzyskała wymaganą bezwzględną większość głosów,

- Panią E. M. oddano 2 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 10 głosach „wstrzymujących się” i 3 głosach „nieważnych” w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Pana R. R. oddano 15 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw” ani „wstrzymujących się” i „nieważnych”, w rezultacie czego uzyskał wymaganą bezwzględną większość głosów,

- Pana P. S. oddano 2 głosy „za”, 1 głos „przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się” i 3 głosach „nieważnych”, w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Pana J. S. oddano 3 głosy „za”, 1 głos „przeciw”, przy 8 głosach „wstrzymujących się” i 3 głosach „nieważnych”, w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów,

- Pana A. S. oddano 15 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw” ani „wstrzymujących się” i „nieważnych”, w rezultacie czego uzyskał wymaganą bezwzględną większość głosów,

- Pana K. T. oddano 12 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 3 głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego uzyskał wymaganą bezwzględną większość głosów,

- Pana T. W. oddano 12 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 3 głosach „wstrzymujących się” i braku głosów „nieważnych”, w rezultacie czego uzyskał wymaganą bezwzględną większość głosów.

Odwołaniem z dnia 4 stycznia 2019 r. Skarżąca Z. A. zaskarżyła uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2018 z dnia 16 października 2018 r. w całości. Zaskarżonej uchwale zarzuciła: naruszenie art. 21 ust. 1 i 2 u.KRS, art. 31 ust. 1 u.KRS oraz art. 34 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 12 ust. 1 i 3-6 oraz § 18 ust. 1-8 załącznika do uchwały nr (...)/2017 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 września 2017 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa - dalej: regulaminu KRS przez błędne przyjęcie, że doszło do skutecznego przyjęcia stanowisk zespołów oraz podjęcia uchwały KRS; art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 18 ust. 1-11 regulaminu KRS przez dokonanie oceny kandydatury Skarżącej bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny oraz niezgodnie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Skarżącej i konkurujących z nią kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów; art. 42 ust. 1 u.KRS przez sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej kandydatury Skarżącej i pozostałych uczestników w sposób uniemożliwiający poznanie rzeczywistych motywów jej podjęcia; art. 44 ust. 1b i 4 u.KRS w zw. z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2, art. 45 ust. 1, art. 60, art. 77 ust. 2 i art. 173 Konstytucji RP poprzez pozbawienie Skarżącej efektywnej (skutecznej) kontroli sądowej uchwały w zakresie ubiegania się o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w O.; naruszenie art. 42 ust. 2 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały po upływie określonego ustawą miesięcznego terminu; naruszenia art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 3, art. 173, art. 10 i art. 186 Konstytucji RP w zw. z art. 9a ust. 1-3, z art. 11d ust. 1-5, z art. 21 ust. 1 i 2, z art. 33 ust. 1, z art. 34 ust. 1 i z art. 37 ust. 1 u.KRS w zw. z § 12 ust. 1 i 3-6 oraz § 18 ust. 1-8 regulaminu KRS, przez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. wydanie zaskarżonej uchwały przez Radę, która w zakresie dotyczącym piętnastu członków Rady, o których mowa w art. 187 ust. 1 pkt 2 Konstytucji RP, była powołana w sposób sprzeczny z Konstytucją RP oraz

przepisami u.KRS, w konsekwencji czego sędziowska część Rady nie była uprawniona do uczestniczenia w postępowaniu w niniejszej sprawie, w tym w opiniowaniu i rekomendowaniu kandydatów (w ramach zespołów), głosowaniach i w efekcie w podejmowaniu uchwały; art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP, art. 18^{3a} § 1 Kodeksu pracy przez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania w zakresie warunków awansowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Skarżąca wniosła o zawieszenie postępowania do „momentu rozstrzygnięcia wyniku postępowania toczącego się przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej”. W uzasadnieniu wskazała, że decyzja Rady zawarta w pisemnym uzasadnieniu uchwały z dnia 16 października 2018 r. jest dowolna, dyskryminująca Jej osobę w dostępie do awansu zawodowego, oraz nie została podyktowana dbałością o dobro wymiaru sprawiedliwości. W Jej ocenie, w procedurze nominacyjnej brak nie tylko obiektywnych przesłanek, lecz brak wskazania jakichkolwiek przesłanek doboru, co powoduje przeświadczenie istnienia dyskryminacji przy awansie zawodowym i naruszenia praw i wolności obywatelskich, w tym prawa do równego (na jednakowych zasadach) dostępu do służby publicznej. W ocenie Skarżącej doszło do rażącego naruszenia zasad współżycia społecznego, zasady niedyskryminacji w zatrudnieniu, równego traktowania, prawa do wszechstronnego i rzetelnego rozpoznania sprawy w procesie nominacji, co ostatecznie ma na celu uniemożliwienie awansu zawodowego. Zdaniem Skarżącej, wybór osób ujętych w pkt 1 uchwały i przedstawienie wniosku o ich powołanie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej nastąpił z naruszeniem obiektywnie i ustawowo ustalonych kryteriów ujętych w art. 35 ust. 2 u.KRS i został poprzedzony stanowiskiem zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 15 października 2018 r., nie zawierającym uzasadnienia odnoszącego się indywidualnie do oceny predyspozycji zawodowych poszczególnych kandydatów. Lakoniczną ocenę zespołu „nierekomendowane kandydaty nie wyróżniają się łącznym spełnieniem kryteriów ustawowych oceny

kandydatów w stopniu wystarczająco wysokim by proponować przedstawienie ich z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziowskie w ramach niniejszego postępowania konkursowego” uznała za całkowicie dowolną, a więc sprzeczną z prawem.

W ocenie Skarżącej, sposób procedowania w sprawie oznacza, że aktualne ukształtowanie Rady, w części dotyczącej przedstawicieli władzy sądowniczej, budzi wątpliwości, a ich rozwianiu winno służyć stanowisko Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Ponadto, ocenę treści uchwały Rady Nr (...)/2018 winno poprzedzić ustalenie, czy skład Rady jest obsadzony w sposób prawidłowy, zgodny z regulacjami konstytucyjnymi oraz u.KRS.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały we wskazanym zakresie i przekazanie jej do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

Pismem z dnia 31 stycznia 2019 r. Rada wniosła o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze u.KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. Ustanowienie trybu odwoławczego do Sądu Najwyższego od uchwał Rady sprawia, że przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, która powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Skarżąca nie wykazała w odwołaniu, że kwestionowana przez nią uchwała Krajowej Rady Sądownictwa jest sprzeczna z obowiązującym prawem. Z ustawy o KRS wynika, że członków Rady spośród sędziów Sądu Najwyższego, sądów powszechnych, sądów administracyjnych i sądów wojskowych wybiera Sejm Rzeczypospolitej Polskiej. Aktualnie, piętnastoosobowa grupa członków Rady, o której mowa w art. 187 ust. 1 pkt 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, została wybrana uchwałą Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 6 marca 2018 r. (Monitor Polski poz. 276).

Nie ulega wątpliwości, że procedura wyboru kandydata na urząd sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa ma charakter konkursowy, która ma wyłonić najlepszego kandydata. Z dotychczasowej jednolitej linii orzeczniczej wynika, że zakres kognicji Sądu Najwyższego w przedmiocie oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Natomiast Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej w uchwale (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z dnia 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z dnia 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/12; z dnia 12 lutego 2014 r., III KRS 1/14; z dnia 4 kwietnia 2013 r., III KRS 173/13; z dnia 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13, z dnia 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Badaniu podlega zatem, co do zasady, jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego badania kandydata na sędziego, oraz jego kontrkandydatów (m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17, LEX nr 2350660; z dnia 25 stycznia 2016 r., III KRS 88/15, LEX nr 2288965; z dnia 15 lipca 2015 r., III KRS 31/15, LEX nr 2288950; z dnia 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14, LEX nr 1530788; z dnia 27 sierpnia 2014 r., III KRS 34/14, LEX nr 1530786; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III KRS 8/12, LEX nr 1405297).

W przypadku zatem dochowania przez Krajową Radę Sądownictwa procedur ustawowych, Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny dlaczego te, a nie inne kryteria, miały charakter decydujący o rekomendowaniu danej osoby na urząd sędziego. W szczególności, jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i w ich całościowej ocenie poszczególni kandydaci nie wykazują różnic, które mogłyby

uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16), Sąd Najwyższy nie może zastępować KRS w wyborze najlepszych kandydatów, gdyż nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2014 r., III KRS 43/14).

Z orzecnictwa Sądu Najwyższego wynika, że doświadczenie zawodowe stanowi podstawowe kryterium, jakie Krajowa Rada Sądownictwa powinna brać pod uwagę przy ocenie kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie. Nie jest to jednak jedyne kryterium, jakie uwzględnia Rada podejmując decyzję o wyborze. Ponadto, żadne z kryteriów przyjętych przez KRS przy ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego nie ma charakteru decydującego, a decyduje ocena całościowa wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10; z dnia 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14). W orzecnictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, Rada rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie. Wyłonienie kandydata, który ma poszczególnych kandydatów między sobą. Nie chodzi o szczegółowe porównanie każdego z każdym, tak żeby ważone były cechy kandydata przedstawionego z każdym z tych kandydatów, którzy nie przeszli procedury z pozytywnym skutkiem. Ostateczne stanowisko Rady, któremu daje wyraz uchwała, odzwierciedla sumę wielu cech każdego z kandydatów dającą obraz jednego, jako „najlepszego” ze wszystkich (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 5 września 2013 r., III KRS 212/13; z dnia 24 września 2014 r., III KRS 43/14, z dnia 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Sąd Najwyższy natomiast nie zastępuje Krajowej Rady Sądownictwa w jej kompetencjach do rozpatrzenia i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego, a zatem nie może przeprowadzać ponownej weryfikacji kwalifikacji profesjonalnych lub przydatności kandydata do pełnienia urzędu sędziego, gdyż nie ma uprawnień do merytorycznego weryfikowania spełnienia kryteriów dostępu do służby sędziowskiej wymaganych od kandydata na wolne stanowisko sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2014 r., III KRS 69/14, LEX nr 2288962).

Tym samym, ocena przydatności kandydata należy do Rady, a jeżeli została dokonana przy pomocy właściwych kryteriów i nie doszło do naruszenia przepisów

postępowania mogących mieć wpływ na jego wynik, Sąd Najwyższy jedynie sprawdza, czy przy użyciu tych kryteriów Rada nie przekroczyła granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12). W konsekwencji KRS może wyżej ocenić tych kandydatów, którzy mając krótszy łączny staż wykonywania obowiązków zawodowych od innych kandydatów, przez dłuższy okres czasu wykonywali prace i zadania istotne z punktu widzenia wykonywania obowiązków sędziowskich. Rada może także różnicować ocenę kandydatów w zależności od charakteru i wagi doświadczenia zawodowego istotnego dla pełnienia urzędu sędziego, wynikającego z wykonywania prac o różnym ciężarze gatunkowym oraz w różnych instytucjach wymiaru sprawiedliwości.

Przenosząc te ogólne uwagi na grunt rozpoznawanej sprawy, należy stwierdzić, że Krajowa Rada Sądownictwa, rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie zostać przedstawiony do nominacji sędziowskiej nie ma cech bezpośredniej rywalizacji

Okręgowym w O., dysponowała obszerną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie. Z uwagi na cel, jaki ma spełniać uzasadnienie do uchwały, Rada nie miała przy tym możliwości szczegółowego omawiania wszystkich dokumentów znajdujących się w materiałach przedstawionych przez kandydatów, co nie oznacza wcale, że dokumenty takie zostały pominięte przy podejmowaniu uchwały.

Z treści uzasadnienia uchwały wynika, że podejmując ją Rada kierowała się przede wszystkim ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów i w tym zakresie dysponowała całościową wiedzą o przebiegu ścieżki zawodowej Odwołującej się i pozostałych kandydatów.

Wypada podkreślić, że uchwała Rady jest aktem podejmowanym przez organ kolegialny. Wyniki takiego głosowania trudno więc przedstawić w formie uzasadnienia, choćby z tej przyczyny, że nie jest możliwe jednoznaczne ustalenie rzeczywistych intencji głosujących. W takim przypadku kontrola sądowa musi ograniczyć się do oceny, czy zachowane były podstawowe reguły proceduralne.

Uzasadnienie zaskarżonej uchwały oraz dokumenty obrazujące przebieg postępowania przed Radą pozwalają przyjąć, że rozstrzygnięcie, które zapadło w kwestionowanej uchwale, zostało podjęte nie tylko po wszechstronnym rozważeniu

całości zgromadzonego materiału dowodowego, ale także z zachowaniem prawidłowego toku postępowania przed Radą i po uwzględnieniu przez Radę wszystkich ustawowych kryteriów oceny uczestniczących w tym postępowaniu kandydatów. W szczególności Sąd Najwyższy nie widzi podstaw do stwierdzenia, że Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się przy odmowie przedstawienia kandydatury Skarżącej Prezydentowi RP niejednolitymi kryteriami lub że pominęła część kryteriów.

Za niezasadne należy uznać, podnoszone w kontekście art. 33 ust. 1 i 2 u.KRS, zarzuty Skarżącej, że Rada dokonała rozpatrzenia i oceny Jej kandydatury, bez wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, z pominięciem całości zgromadzonej dokumentacji. Wykonując kompetencję rozpatrzenia i oceny kandydatury Skarżącej (art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS) oraz obowiązek wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy w zakresie wynikającym najistotniejsze w postępowaniu konkursowym (art. 35 ust. 2 u.KRS), Rada dokonała - w procedurze głosowania - oceny Jej kandydatury, bez przekroczenia granic przysługującego jej swobodnego uznania. Oceny tej nie może podważyć przeciwstawienie jej przez Skarżącą własnej oceny, opartej na tym samym materiale, jednakże przy odmiennych wnioskach z niego wyprowadzonych, gdyż ta należy do wyłącznej kompetencji Rady. Co jednak szczególnie istotne, poparcie udzielone Odwołującej się przez środowisko sędziowskie jest tylko jednym z kryteriów oceny kandydatów na stanowiska sędziowskie, zatem nie może być uznane za kryterium decydujące o wyborze konkretnego kandydata (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10; z dnia 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14). Z kolei art. 42 ust. 1 u.KRS stanowi, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia, jednakże przepis ten nie określa wymaganej treści takiego uzasadnienia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podnosi się, że celem uzasadnienia uchwały w indywidualnej sprawie jest przedstawienie przesłanek, którymi kierowała się Rada podejmując rozstrzygnięcie zawarte w uchwale i wykazanie, że uchwała została podjęta po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy (por. wyrok z dnia 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13, niepublikowany i orzeczenia w nim powołane). Uzasadnienie zaskarżonej uchwały spełnia te wymagania i pozwala na prześledzenie toku wyłaniania przez Radę

zwycięzcy konkursu oraz poznanie argumentów, którymi kierowała się KRS dokonując tego wyboru. Uzasadnienie uchwały nie może być powtórzeniem całego zgromadzonego materiału sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16, LEX nr 2258029). Konstytucyjne i ustawowe prawo Krajowej Rady Sądownictwa do własnej oceny osób zgłaszających się na wolne stanowiska sędziowskie znalazło rozwinięcie i skonkretyzowanie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który w wyroku z 15 lipca 2009 r. (III KRS 11/09) stwierdził, że „okoliczności, jakie spowodowały, że kryteria przybrały postać niekorzystną dla odwołującej się, nie poddają się ocenie Sądu Najwyższego. Podobnie nie należy do oceny Sądu Najwyższego, dlaczego właśnie te kryteria miały udział w negatywnej decyzji Rady. Z punktu widzenia zgodności z prawem procedury decyzyjnej ze wskazań Sądu Najwyższego (art. 33 ust. 1 u.KRS) i na podstawie kryteriów uznanych za istotne jest to, że miały charakter wymierny i przemawiały na niekorzyść odwołującej się”. Poza zakresem kognicji Sądu pozostaje weryfikacja zasadności rozstrzygnięcia zawartego w uchwale. Sąd Najwyższy nie może zajmować się rozpatrywaniem kwalifikacji kandydatów na sędziego, jak również decydować o tym, który z nich powinien zostać przedstawiony Prezydentowi RP do powołania do pełnienia urzędu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2016 r., III KRS 24/16, LEX nr 2141231).

Z tej przyczyny subiektywne poczucie pokrzywdzenia kandydata do objęcia wolnego stanowiska sędziego nie może stanowić usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały KRS o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wakujące stanowisko sędziowskie, jeżeli odwołujący się nie sformułował uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste stosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących go kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych kandydatur zgłoszonych w tej samej procedurze konkursowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12, LexPolonica nr 6202466). Weryfikacja kwalifikacji poszczególnych kandydatów ubiegających się o stanowiska sędziowskie należy wyłącznie do Rady, a podstaw do twierdzenia, że zostały przekroczone granice swobodnego uznania, nie mogą stanowić odmienne - z natury subiektywne - zapatrywania w odniesieniu do własnych osiągnięć, walorów

i przymiotów.

Pozostałe zarzuty Odwołującej się nie dotyczą postępowania prowadzonego przed Radą, ale są wyrazem zastrzeżeń co do treści obowiązujących przepisów. Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 187 ust. 1 pkt 2 Konstytucji RP wskazać należy, że Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 25 marca 2019 r. (K 12/18) orzekł w punkcie 1, że art. 9a u.KRS jest zgodny z art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 w zw. z art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 173 oraz z art. 186 ust. 1 Konstytucji RP. Tym samym, zarzuty Skarżącej w zakresie, w jakim dotyczą niewłaściwego umocowania członków KRS, należy uznać za bezzasadne.

Z powyższych względów odwołanie - wobec niewykazania sprzeczności zaskarżonej uchwały z prawem - podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.